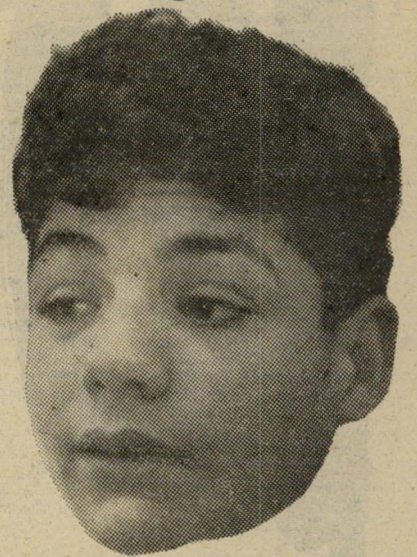

בן הקיבוץ יפתח ספקטור:

וכן
הלאה

הגשמה למעשה

לאחר השרות הצבאי שלו היתה לו הפסקה בפעילות הבטחונית.

היה לו חלום נוסף: "עלינו ליישב עדות שונות ביחד. רומנים עם תימנים, מרוקאים עם הונגרים, פולנים עם כורדים. עלינו לבחוש אותם בכף אחת גדולה." יפתח אמנם לא בחר במסלול של טיפול בעליה וקירוב העדות בארץ, אך למעשה עשה הרבה לקירוב העמים באיזור.

כילד לא אהב יפתח את החיים מתוך למיסגרת הקיבוץ. הוא בילה זמן מה בתל-אביב, אך לא היה מסוגל להתרועע עם הנערים האחרים. הוא לא מצא על מה לשוחח איתם.

כשהיה יפתח בן 23 צדה עינו של במאי הסרטים אילן אלד את דמותו. אילן עמד אז להפיק את הסרט 'סינייה', סיפורה של הילדה הבידואית שאומצה על-ידי ישראלים, ורצה בצעיר גבוה ומתחיל ויפה-התואר כשחקן הראשי לסרטו. יפתח, בחוש ההרפתקני שלו, הסכים והפך לאחד משחקני-הקולנוע הראשונים בישראל. הסרט היה להצלחה, אולם יפתח לא המשיך במסלול הזה. בנו של מפקד הכ"ג ושל שוש ספקטור, מי שהיתה מזכירת הפלמ"ח ואחר-כך מנהלת בית-הספר-הימי בעכו על שם כ"ג יורדי הסירה, ראה את סינייה כאפיוודה חולפת, כחוויה נעימה אך בודדה.

המשימה הגדולה ביותר

ב היותו בן 15, האמין יפתח, כי העדות בארץ חייבות להפוך לעדה אחת. הערים והקיבוצים חייבים לפעול ככל יכולתם לטובת הכלל. הוא לא ידע מתי יתגשם חזון זה, ואם זה יקרה עוד בימיו, אולם הוא היה בטוח, כי בסופו של דבר יהפוך החזון למציאות. לא בכוח הורו, מפני שהוא מתנגד לשימוש בכוח, אלא בשיטת החינוך: "שום בעיה לא נפתרה על-ידי שימוש בכוח. הדרך היחידה היא החינוך."

כענר בקיבוץ לא היפלה יפתח בין עבודה לעבודה. הוא קיבל כל דבר כחובן מאליו, מסירותו היתה הכרת-תודה לכל היתרונות שהקיבוץ הקנה לו, בתקופה שחיי שם.

במשך זמן-מה היה הגיבור שלו הניבעל, צליחת-האלפים שלו היתה מעניינת אפילו יותר מצליחת הערר בה. אולם דמותו של הניבעל נמוגה לאחר שהוא קרא את ליאונרדו דה ווינצ'י מאת מרז'קובסקי. עתה שלט הפסל הגדול על כל חלומותיו: "אין ספק שליאוונרדו היה האדם המושלם ביותר שחי על-אדמות!"

כשהיה בן 15 טען יפתח, כי החינוך הוא המשימה הגדולה ביותר של עם ישראל. או הוא חשב להקדיש עצמו לחינוך, במיסגרת התנועה הקיבוצית, ולא לעזוב את גיבעת-ברנר. בתוקף תפקידו מתוך יפתח היום דורות שלמים

אין חשש שיפתח יעזוב אייפעם את גבעת ברנר שלו. קיבוצו הפך למבצרו. הוא מתהלך בו כשליט. המקום הוא שלו — ודרר-החיים היא שלו. הוא רגיל להניח לעניינים להתפתח מאליהם בכיוון שבו הם צריכים להתפתח. כך נראה היה אז, בכתבה מלפני 25 שנים.

למרות שעזב את הקיבוץ אין אנשי גיבעת-ברנר כועי-סים על יפתח. הוא הפך לאגדה לא רק בקיבוץ אלא גם מחוץ למשק ומביא כבוד רב לתנועה שממנה יצא ולביתו לשעבר.

עם הכבשים
יפתח, כשהיה בן 15 בדיר של קיבוץ גבעת-ברנר, ליפתח היו אז שני חלומות-ילדות, שאת שניהם הגשים.

בנגב. כיום יפתח ספקטור, בנם של מפקד הכ"ג ושל מזכירת הפלמ"ח, אינו חבר קיבוץ ומתגורר בצפון. יפתח הגשים במשך השנים את רצונותיו וחלומותיו.

א ייאפשר להתעלם מדמותו היום, כפי שאי-אפשר היה להתעלם ממנה לפני 25 שנה. את יפתח ספקטור, גבוה-קומה, בעל העיניים הכובשות ומיבנה הגוף האיתן, מכירים כמעט הכל, או הוא היה ילד בן 15 בקיבוץ גיבעת-ברנר, בעל מסורת משפחתית מפוארת.

כשהיה יפתח בן שנה יצאה סירה קטנה, שבה היו 23 לוחמים, מחופי ארץ-ישראל, לבצע משימה סודית בצפון, מאחורי עורף האוייב בסוריה ובלבנון. הסירה לא חזרה ואיש אינו יודע עד היום, אחרי שעברו 39 שנים, מה ארע לאנשיה. צבי ספקטור היה מפקד הכ"ג שהפכו לאגדה.

14 שנה אחר-כך, כשרואינו יפתח ספקטור על-ידי העולם הזה, היתה לגביו יציאת אביו בראש הכ"ג כדבר מובן מאליו: "אם לא ילכו בני המשקים בראש, מי ילך?"

לפני 25 שנה היה יפתח צעיר שידע בדיוק מה הוא יעשה בחייו, ויכול היה לשרטט מפה מדוייקת של העתיד הפרטי שלו. הוא התכוון להשאר בקיבוץ, גבעת ברנר, עד לצאתו לשרות הצבאי, מייד אחרי תום שרות-החובה לשוב למשק.

היו לו כמה מטרות חברתיות שעליהן, לדעתו, אי-אפשר היה לוותר, והוא החליט להילחם למענן: חיסול המעברות, חינוך העם וחיסול העדות. במשך 25 שנים קיים יפתח ספקטור כמעט את כל החלומות הפרטיים שלו, אם כי הגורל ייעד לו מסלול שונה לגמרי מזה שהתווה לעצמו.

לאמץ ילדה בדואית

כ שהיה בן 15 השתתף יפתח בקורס של גדנ"ע-אוור. הוא בנה טיסונים וחיכה לגיוסו לצבא. אז אמר בהתי-להבות: "אני חוזר למשק אחרי השרות הצבאי. אני מקווה כי הקיבוץ ישלח גרעין כדי להקים ישוב חדש בנגב. זה יהיה בדיוק כמו החלוצים הראשונים שבאו לארץ ישראל." אולם יפתח ספקטור לא הלך להקים ישוב חדש בנגב.

בקיבוץ

יפתח ספקטור (משמאל) ליד חברו בקיבוץ גיבעת-ברנר בתקופה שבה חלם להצטרף לגרעין של בני הקיבוץ ולהקים ישוב חדש